

[Bertel Dahlgaard.]

ængstelse for her i landet, at der ikke uadtil skal kunne manifesteres den størst tænkelige enighed om den udenrigspolitik, der føres. Denne ængstelse spiller i den politiske agitation på alle klaviaturets strenge ligefra fornærmethed til den højeste vrede med deraf følgende mistænkeliggørelse af enhver, der ikke har samme opfattelse som den pågældende selv. Den betragtning, der ligger til grund herfor, er efter min mening med et mildt udtryk naiv, for ikke at sige latterlig. Med den stilling, hvori Danmark i dag befinder sig i henseende til økonomi, oprustning og til andre konkrete allianceproblemer, der føres frem, må det virkelig være af den største betydning og vigtighed for et udenrigsstyre, der mestrer sine ting, ganske åbent at kunne henvise til de strømninger og brydninger, der går gennem det danske folk overfor krav eller tryk på det ene eller det andet område.

Denne tankegang, at man skulle skjule disse brydninger, hvorved den opfattelse fremkommer, at der hersker fuld enighed i befolkningen blandt alle, der ikke er kommunister, er rent ud sagt barnlig, og man står ganske fremmed overfor den i andre lande udenfor diktaturstaterne. Vi ser, hvorledes der med hensyn til Atlantpagtens konsekvenser og forvaltning går dybe skel indenfor det engelske arbejderparti, at der indenfor dette regeringsparti i et verdensrige som England foregår en fuldkommen offentlig drøftelse endogså under en heftig og hektisk valgkamp mellem de to fløje af partiet. Ser vi hen til Norge, som man ellers gerne henviser til, kan man opleve, at en stortingsmand, medlem af det norske arbejderparti, altså også af et regeringsparti, kan komme her til Danmark og redegøre for særstandpunkter på disse områder i forhold til den norske regerings opfattelse, som falder sammen med det radikale venstres og i hvert tilfælde ikke er mindre kritiske.

Disse forsøg på at mørklægge de dybtgående delingslinier, der her går i den danske befolkning og går langt indenfor regeringspartierne og socialdemokratiet, minder virkelig altfor meget om det sognerådsagtige, som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft hånligt har sagt der findes her i landet i behandlingen af udenrigspolitiske spørgsmål, og vi er alle dybt interesseret i, at den danske befolkning danner sig sine anskuelser på grundlag af meningernes frie brydning og på grundlag af alsidig udenrigspolitisk orientering, og må derfor også afsky al ensidig propaganda.

Vi har alle haft tillid til, at Atlantpagten ikke udsprang af en aggressiv tanke, men denne tillid skal bevares ved, at de konsekvenser, der efterhånden drages af Atlantpagten, ikke bliver af en sådan karakter, at de undergraver denne tillid, og det kan kun den frie meningsudveksling og den frie opinions påvirkning af Danmarks stillingtagen til problemerne sikre.

Vi indenfor de demokratiske partier foragter det jo, når russisk propaganda går ud i en utålelig ensidighed og undertrykkelse af sandheden, men vi kan ikke imødegå denne propaganda med en modsvarende ensidighed fra vest, der skaber tvivl i kredse herhjemme, som iøvrigt besjæles af danske interesser. Det danske folk, dets styre og dets presse må også under en alliancepolitik ledes af ønsket om at erkende sandheden og må også, når det er påkrævet, modvirke en propaganda fra sine allierede, som i sine virkninger kan modvirke international afspænding. Lad mig sige til slut, at hvis vi ikke formår det, vil efterhånden vor folkekarakter tage skade.

Gregersen: Det ærede medlem hr. Fibiger gjorde et par bemærkninger om, hvordan regeringspartierne og socialdemokratiet skulle dele vælgerne. Det er en gammel kær tanke, som venstre også har haft, at på valgdagen gjaldt det om — det var dengang, der var socialistforskrækkelse — enten at stemme venstre eller at stemme socialdemokratisk. Den tanke tager det ærede medlem hr. Fibiger nu op. Hvis det ærede medlem ønsker, at vælgerne skal deles på den måde, må han føre en politik, som vælgerne kan godkende. Jeg synes, det ville være synd at stille vælgerne overfor valget mellem det ærede medlem hr. Fibiger og det ærede medlem hr. H. C. Hansen. Det har altid været betragtet som brutalt at stille folk overfor valget mellem to onder.

Der har i de sidste måneder — og også i dag — været talt meget om de selvregulerende kræfter, der er begyndt at virke, og som har bevirket, at den økonomiske situation handels- og valutamæssigt skulle ligge lidt lysere end før. Det giver mig anledning til at sige, at man burde have mere tillid til disse selvregulerende kræfter end til sine egne. De begår ikke fejltagelser som regeringen. De selvregulerende kræfter lader sig nemlig ikke lede vild. De kan derimod kvæles i restriktioner og planøkonomi. Forudsætningen for, at selvreguleringen kan slå igennem, er, at man liberaliserer. Nu hævder regeringen altså, at den er slået